

Met de hand op haar hart kon Ellie verklaren dat ze niet met opzet in de zakken van Max' kleren had gekeken. Hij had haar gevraagd een pak naar de stomerij te brengen en automatisch had ze gecontroleerd of er niets van waarde in de zakken zat. Zo had ze de envelop gevonden. Onbeschreven, de flap uitnodigend open. Een kaart? Voor zijn ouders die binnenkort veertig jaar getrouwd waren? Ze herinnerde zich dat hij met zijn zusjes had afgesproken dat ze met z'n allen een cadeau zouden geven. Ze was alleen maar benieuwd welke kaart hij had uitgezocht. Een afbeelding van een boeket rode rozen misschien; in elk geval iets dat romantisch genoeg was voor zijn moeder.

Het was geen kaart. Toen ze het lege A4-tje openvouwde hield ze twee strookjes blauw karton in haar hand. Rij 15 links, stoel 20. Rij 15 links, stoel 21. Ze hield de adem in. Kaartjes voor Les Miserables, de musical die ze zo graag wilde zien! Ze had al vaak voorgesteld om er heen te gaan, maar Max had alleen maar excuses gehad. Hij hield niet van musicals, hij vond ze romantische, inhoudsloze tijdverspilling. Het verhaal van Les Miserables kende hij al, hij had het boek gelezen en hij wilde niet dat het zien van de musical afbreuk deed aan het beeld dat hij zich van het oorspronkelijke

verhaal had gevormd. Als ze dat zo graag wilde, kon ze wat hem betreft met een vriendin gaan. Maar Ellie had geen moeite gedaan om iemand anders te zoeken, hopend dat hij nog van gedachten zou veranderen. En dat had hij gedaan! Met kloppend hart keek ze weer naar de kaartjes. Ze waren al voor vrijdag. Hij had er niets over gezegd. Integendeel, hij had iets gemompeld over een etentje met een collega die een andere baan had gevonden. Collega's onder elkaar. Dat was dus een smoesje geweest om de verrassing des te groter te maken. Met een glimlach schoof ze de kaartjes terug in de zak van zijn colbertje. De stomerij kon wel een paar dagen wachten, want ze wilde zijn verrassing niet bederven. Ze gingen naar Les Misérables! Die vrijdagmiddag nam ze een uurtje eerder vrij van haar werk. Ze ging uitgebreid in bad en besteedde extra veel zorg aan haar uiterlijk. Luisterend naar de opgewekte stemmen van de burens die vanwege het uitzonderlijk warme weer hadden besloten om te gaan barbecueën, schonk ze een glas gekoelde witte wijn in, intussen een schuine blik werpend op de klok. Half zeven al! Er was nog geen reden voor paniek. De voorstelling begon pas om acht uur. Of had ze dat niet goed gezien? Had ze zich vergist in de datum of de tijd? Met ingehouden adem rende ze naar boven en ze rukte de deuren van Max' kledingkast open. Het jasje hing er nog, maar de binnenzak was leeg. Natuurlijk had hij de kaartjes alvast

meegenomen. Zo was hij wel, altijd het zekere voor het onzekere nemen, voor het geval hij ze vergat ...

De geuren van de barbecue dreven door het openstaande raam naar binnen. Ze begon zo langzamerhand honger te krijgen. Gevoegd bij het feit dat ze wijn op een lege maag had gedronken, was het misschien beter om alvast iets te eten te nemen. Met een bord met toostjes met kaas installeerde ze zich voor de televisie, maar...